

проблема методології сучасної економічної науки – формування таких наукових принципів і підходів до досліджень, що забезпечує побудову логічної, внутрішньо не суперечливої системи взаємопов'язаних економічних знань, які адекватно відображають усі аспекти економічних процесів [3].

Література: 1. Мочерний С.В. Методологія економічного дослідження – Львів: Світ, 2001 – С. 43
2. Онишко С.В. Фінансове забезпечення інноваційного розвитку: монографія. – Ірпінь: Національна академія ДПС України, 2004. – 434 с.; С. 54
3. Степаненко С.В. Інституціональний аналіз економічних систем (проблеми методології): Монографія. – К., КНЕУ, 2008. – 312 с.
4. Современная украинская энциклопедия. В 16 томах. Т.9. – Харьков: Книжковий клуб, 2005, - 322 с., с. 34

*Миклушка С.І.,
аспірант кафедри економіки підприємства і маркетингу
ВПК Української академії друкарства,
м. Львів, Україна*

ІНСТИТУЦІЙНІ ПЕРЕДУМОВИ ІННОВАЦІЙНО-ТЕХНОЛОГІЧНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Низький рівень інноваційної активності підприємництва в Україні зумовлений загостренням інституційних та ресурсних проблем інноваційної діяльності, а саме проблем фінансового характеру (нестача власних коштів, недостатня фінансова підтримка з боку держави, ускладненість залучення фінансових ресурсів з ринкових джерел, зокрема, невідповідні умови кредитування); проблеми організаційно-правового характеру (нерозвиненість ринку технологій, практична відсутність суб'єктів інноваційної інфраструктури, що мають надавати посередницькі, юридичні, експертні, фінансово-кредитні та інші послуги; відсутність умов для налагодження інтеграційних зв'язків з іншими суб'єктами інноваційного процесу) та інші. Тому важливим заходом щодо вирішення ресурсного забезпечення інноваційного підприємництва є формування об'єктів інфраструктури інноваційної підприємницької діяльності, спроможної спрямувати ринкові ресурсні потоки на реалізацію інноваційних проектів і сприяти ринковій адаптації інноваційної продукції фірм. Саме недотримання в Україні на практиці принципів інституційної трансформації в інноваційній сфері, таких як системність, узгодженість, комплексність і динамічність, а також нехтування законів сучасного інституціоналізму не дозволили сформуванню результативне середовище, яке б сприяло відтворенню національної інноваційної системи. Такий стан справ пояснюється, перш за все, тим, що з боку держави тільки формально приділялася увага розвитку науково-технологічної та інноваційної сфери: було розроблено та прийнято ряд Указів Президента, Постанов Верховної Ради, Кабінету Міністрів України [1]. А недоліки в організації і управлінні інноваційними процесами, скорочення обсягів фінансування науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт не дали можливості для впровадження концепції інноваційного розвитку промислового виробництва. Для поліпшення даної ситуації інституційні механізми залучення наукових установ до трансформаційних процесів в Україні мають бути двох видів : 1) державно-ринковий — за допомогою цільового державного фінансування та ринку залучаються наукові установи, що виконують фундаментальні дослідження; 2) ринково-державний - науково-дослідні та дослідно-конструкторські роботи фінансуються за рахунок підприємств усіх форм власності, систематично отримуються науково - економічні інновації та комерційні вигоди від запровадження їх у виробництво.

Система перешкод на шляху становлення інноваційної моделі розвитку включає такі фактори : недостатність фінансових ресурсів для забезпечення наукових досліджень та впровадження інноваційних розробок; відсутність результативної нормативно-правової системи регулювання і стимулювання інноваційної діяльності; невідповідність корпоративних структур, які формуються в Україні, головним вимогам інноваційного розвитку; відсутність дієвої системи пріоритетів розвитку науково-технологічної сфери; повільне формування сучасного і масштабного ринку інноваційної продукції; неготовність апарату державного управління до результативної діяльності, спрямованої на інноваційний розвиток економіки. Тому першочерговим завданням формування інноваційної моделі розвитку в Україні має стати подолання хибного уявлення про можливість зробити це шляхом механічного відновлення

необхідних рівнів фінансування науково-технічної сфери, а також розбудова національної інноваційної системи [2].

Ефективність національного промислового виробництва в сучасній системі світового господарства залежить від рівня розвитку національної науки, тому достатній рівень асигнувань на науку — одна із основних умов ефективного використання наукового потенціалу як провідного фактора економічного розвитку. В Україні частка витрат на НДДКР становить 1,37% ВВП, що нижче офіційно встановленого законодавчо рівня (1,7%) і це навіть нижче рівня 1990 року (3,11% ВВП). Для досягнення високого рівня ефективності використання знань державна політика формування інноваційної економіки повинна включати реалізацію заходів: сприяння заохоченню широкомасштабного використання світового знанневого здобутку в усіх сферах національної економіки шляхом розробки і впровадження економічних стимулів; розширення обсягів внутрішнього ринку нереалізованих технологій та збільшення платоспроможності попиту на результати вітчизняних НДДКР; стимулювання всебічного розвитку інтелектуального потенціалу особистості, що передбачає активний вплив держави на всіх етапах формування людського капіталу; удосконалення системи непрямих методів державного впливу на процес розбудови сектора високотехнологічного виробництва; створення стабільно функціонуючого організаційно-правового середовища генерування високопродуктивного знанневого ресурсу, що означає розв'язання існуючих проблем у системі освіти і науки та завершення формування дієвих систем охорони і захисту прав інтелектуальної власності [3].

На основі аналізу інноваційного середовища в Україні встановлено, що між державою, наукою і бізнесом поки не склалися партнерські ділові відносини, що є одною з головних перешкод для переходу до інноваційної економіки. Це призводить, з одного боку, до неповного використання вітчизняною економікою інноваційного потенціалу, а з іншого боку — до недостатнього фінансування української науки бізнесом. Партнерство між позбавленим перспектив бізнесом і обмеженою фінансами вітчизняною наукою можливе за підтримки держави і тільки в рамках побудови нової інноваційної моделі української економіки, у якій бізнес, орієнтуючись на підтримувани державою перспективи свого розвитку, заміщає фінансову підтримку держави науці своєю участю в інноваційних проектах.

Література: 1. Інноваційне законодавство України: Повне зібрання нормативно-правових актів.- К., 2003. - Т.1-3. 2. Проблеми та пріоритети формування інноваційної моделі розвитку економіки України/ Жаліло Я., Архієреєв С.І., Базилюк Я.Б. та ін. - К.: НІСД,2006.-120 с. 3. Інноваційно-технологічний розвиток економіки / За ред. акад. НАН України В.М. Гейця, акад. НАН України В.П. Семиноженка, чл.-кор. НАН України Б.Є. Кваснюка. - К.:Фенікс, 2007. - 564 с.

Молодченко Д.Г.,

пошукувач кафедри менеджменту і маркетингу у міському господарстві ХНАМГ,

м. Харків, Україна

ІННОВАЦІЙНО - ІНВЕСТИЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ БУДІВЕЛЬНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Національні інтереси України вимагають негайних та ефективних заходів, спрямованих на збереження її науково-технологічного потенціалу, забезпечення ефективнішого його використання для подолання кризових явищ у економічному та соціальному розвитку. В Україні відсутній дійовий механізм інвестування масштабних технологічних змін. Міністерства, інші центральні органи виконавчої влади не мають достатніх коштів для інноваційної трансформації відповідних галузей. Тому, перспективним напрямом вирішення проблем у цієї сфері є перехід вітчизняного виробництва на інноваційний шлях розвитку[1].

Будівельна галузь України є найбільш постраждалою від світової фінансово-економічної кризи галузей національного господарства України. Від розвитку будівельних організацій залежить загальне соціально-економічне становище держави. Сьогоднішній стан підприємств будівельного комплексу України потребує від держави системних дій щодо інноваційно-інвестиційного забезпечення будівельних організацій та всебічної підтримки стратегії розвитку будівельних підприємств у сфері впровадження інновацій у будівництво та підвищення інвестиційної привабливості галузі. Поява високотехнологічних галузей економіки на зміну старим галузям виступає одним з найважливіших економічних явищ, що впливають з